

KÖTELESSÉGÜNK GYERMEKEINK IRÁNT

Az Úr megmutatta nekem, hogy a legtöbb szülő helytelenül neveli gyermekeit. Nem fékezik meg őket, mint kellene, hanem hagyják, hogy belemerüljenek a hiúságba, s kövessék hajlandóságukat. Az ősi időkben tiszteletben tartották a szülők tekintélyét. A gyermekek a szülők felügyelete alatt álltak, tisztelték és félték a szülőket. Az utolsó időkben azonban a rend visszájára fordul. Némely szülő gyermekeinek felügyelete alatt áll. Félnék keresztelni gyermekeik akarátát, ezért meghajlanak kívánságaik előtt. De míg a gyermekek a szülők fedele alatt élnek, amíg eltartottak, alá kell vetniük magukat a szülők felügyeletének. A szülők legyenek határozottak, követeljék meg, hogy gyermekeik kövessék a szülők helyesről vallott nézeteit. {1T 216.2}

Éli megfékezhetette volna gonosz fiait, de tartott neheztelésüktől. Eltúrte, hogy addig folytassák lázadásukat, amíg Izráel átkává nem lettek. Isten elvárja a szülőktől, hogy fékezzék meg gyermekeiket. A gyermekek üdvössége jórészt szüleik útirányától függ. Téves szeretetből, kényeztető gyöngédségből sok szülő elnéző, s ez a gyermekek ártalmára van. Melengetik hiúságukat, díszeket és ékességeket aggatnak rájuk, ami hiúvá teszi őket, és úgy vélik, hogy a ruha teszi az embert. De ha együtt vagyunk velük, meggyőződhetünk róla, hogy a külső megjelenés nem rejt el a keresztény erények híjával levő szívet, mely önszeretettel, kevélységgel, zabolátlan szenvedélyekkel teljes. Akik szeretik a szelídséget, alázatot és erényt, kerüljék az ilyen társaságot, még ha szombattartók gyermekeiről is van szó. Társaságuk mérgező. Léghörük halálba vezet. A szülők nem értik meg, hogy a mag, amelyet vetnek, pusztító hatású. Később majd kikel, és olyan gyümölcsöt terem, amely a gyermekeket a szülők tekintélyének megvetésére készíti. {1T 217.1}

Még mikor a gyermekek felnőttek is, várjuk el tőlük a szülők tiszteletét, s hogy gondoskodjanak a szülők jólétéről. Hallgassák meg az istenfélő szülők tanácsát, s ne gondolják, hogy mert néhány évvel idősebbek lettek, kinőttek a szülők iránti kötelességekből. Isten parancsot adott erre, amely ígéretet is tartalmaz annak, aki tiszteli anyját és apját. Eme utolsó időkben a gyermekek engedetlensége és tiszteletlensége oly égbekiáltó, hogy Isten külön felhívja a figyelmet rá. A vég közelségének ez az egyik jele. Azt bizonyítja, hogy Sátán csaknem teljesen hatalma alá hajtotta a fiatalok értelmét. Sokan nem tisztelik többé az idősebbeket. Régi módinak tartják az öregek tiszteletét. Pedig az Ábrahám idejéig nyúlik vissza. Isten mondja: „Tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és háza népének útána.” {1T 217.2}

Az ősi időkben a fiatalok nem házasodtak meg szüleik beleegyezése nélkül. Ők választották ki gyermekeik élettársát. Bűnnek tartották, ha a fiatalok saját felelősségükre kötöttek házasságot. A szülők elé vitték az ügyet, azoknak kellett megfontolniuk, vajon derék személy-e, aki közeli rokonuk lesz, és vajon a házasodó felek gondoskodni tudnak-e majd családjukról. A legfontosabb dolognak azt tartották, hogy ők, akik az igaz Istent imádták, ne házasodjanak össze bálványimádókkal, nehogy családjuk hátat fordítson Istennek. Még miután megházasodtak is, a gyermekek ünnepélyes kötelezettséggel tartoztak szüleiknek. Nem tartották elég megbízhatónak ítélőképességüket. Kikérték a szülők tanácsát, akik elvárták tőlük, hogy tiszteljék kívánságaikat, és ha nem ütköztek Isten követelményeibe, engedelmesskedjenek nekik. {1T 218.1}

Újra felhívták figyelmemet a fiatalok állapotára eme utolsó napokban. A gyermekeket nem fegyelmezik. Szülők! Akkor kezdjétek fegyelmre tanítani kicsinyeiteket, mikor még karon ülő babák. Tanítsátok meg őket a ti akaratotoknak alávetni akaratukat. Ez egyenletes, következetes fegyelmezéssel és szilárdsággal érhető el. A szülők teljesen uralkodjanak tulajdon lelkületükön, és szelíden, mégis határozottan hajlítsák a gyermek akaratát, míg csak nem vár el mást, minthogy engedjen a szülők kívánalmainak. {1T 218.2}

Szülők későn kezdenek a neveléshez. Nem fékezik meg az első dühkitörést, így a gyermek csökönyös lesz, és ez velük növekszik, velük erősödik. Némely gyermekek, mikor idősebbek lesznek, természetesnek tartják, hogy azt tesznek, ami nekik tetszik, és hogy szüleiknek teljesíteniük kell kívánságaikat. Elvárják, hogy a szülők kiszolgálják őket. Nem tűrik el a korlátokat, s mikor elég idősek, hogy szüleik segítségére legyenek, nem hordozzák a terheket, melyeket hordozniuk kellene. Nem róttak rájuk felelőségeket, és úgy nőnek fel, hogy hasznavehetetlenek odahaza, és bárhol máshol is. Nincs bennük kitartás. A szülők hordozták a terhet, és eltúrták, hogy semmittevással, a rend, szorgalom vagy takarékoság szokásai nélkül nőjenek fel. Nem tanították meg őket az igénytelenség szokásaira, hanem kényeztették őket, kielégítették étvágyaikat, ezért gyöngye egészséggel cseperedtek fel. Modoruk és magatartásuk visszataszító. Boldogtalanok, s boldogtalanán teszik környezetüket. Míg a gyermekek gyermekek csupán, míg fegyelmezésre szorulnak megengedik nekik,

hogy csoportosan járjanak, más fiatalokkal elegyedjenek össze, és romboló hatással legyenek egymásra. {1T 218.3}

Isten átka - semmi kétség - rá fog szállni a hűtlen szülőkre. Nemcsak a földi életre ültetnek töviseket maguknak, melyek majd megsebzik őket, hanem mikor összeül az ítélet, szembe kell nézniük hűtlenségükkel. Sok gyermek áll majd fel vádolón, és kárhoztatja szüleit az ítélet napján, amiért nem fékeztek meg őket, a szülőket téve felelőssé pusztulásukért. A kancsal együttérzés és a elvakult szeretet arra készíti ma a szülőket, hogy, mentegessék gyermekeik hibáit, nevetlenül hagyva őket. A következmény, hogy a gyermekek elvesznek, vérük pedig a hűtlen szülők kezéhez tapad. {1T 219.1}

A fegyelmezetlenül nevelt gyermekeknek, amikor hitvalló keresztények lesznek, mindent előlről kell tanulniuk. Gyermekkori nevelésük kihat egész vallásos életükre. Az önfejűség gyakran a felszínre tör, és az önmegtagadásnak ugyanaz a hiánya, ugyanaz a türelmetlenség a dorgálás alatt, az az önszeretet, mint gyermekkorukban. Vonakodnak kikérni mások tanácsát, és elzárkóznak mások ítélőképessége elől. Ugyanazt a lustaságot, a teherviselés alóli kibújást, a felelősség vállalásának hiányát látjuk bennük. Mindez felszínre tör a gyülekezethez való viszonyukban is. Az ilyen ember is győztessé válhat, de mily kemény a csata, mily késhegyig menő a küzdelem! Mily nehéz végigjárniuk az alapos fegyelem ösvényét, melyre a keresztény jellem magasztosságának eléréséhez szükség van. Ha végül győznek, mielőtt elváltoznának, meglátják, mily közel jártak az örök pusztulás szakadékához, mivel fiatal korukban rosszul nevelték őket, nem tanultak meg engedelmeskedni kiskorukban. {1T 219.2}

***** {1T 220}